

Congresklanken.

Het 24ste Decentralisatie-Congres is voorbij. In verschillend opzicht is het een merkwaardig Congres geweest, maar hoe ook beschouwd het epitheton geslaagd mogen we er zeker wel aan toevoegen.

De vele en velerlei vergaderingen, die op en om het Congres plaats hadden, vonden een waardigen inzet in de ontvangst ten gemeentehuize. Wel was het jammer, dat het Provinciaal Bestuur zijn medewerking aan de ontvangst meende te moeten onthouden, al had de Gouverneur een vertegenwoordiger gezonden. Jammer bovenal, omdat een gelegenheid verzuimd werd, om te demonstreeren, dat de arbeid van provincie, stadsgemeente en regentschap eigenlijk één geheel vormt. Veel werd echter vergoed door de woorden waarmee de sympathieke Burgervader van Soerabaja namens Stadsgemeenteraad en Regentschapsraad de congressisten welkom heette.

De op den welkomstavond in ruime mate getoonde belangstelling bleek ook den volgenden dag in de goed bezette congreszaal. Ook den tweeden dag van het Congres bleef de interesse onverzwakt. Of de Heeren Förster en Soedomo de Congressisten leidden langs de smalle paden, waar armoede wordt bestreden, of dat de Heer Karsten zijn hoorders voerde langs open en dichte bebouwing, of de Heer Dr. van Unen ons binnenvoerde in de enge kamer, waar de commissies raadplegen, of we met den Heer Mr. van Werkum de steile trappen van het subtiële-recht betraden, de belangstelling bleef onverzwakt. Ook in de technische sectie was meer dan voldoende deelname. Werd eerst gevreesd, dat de splitsing tot versplintering zou leiden, deze vrees is niet bewaarheid. Beide congreszalen waren voldoende bezet en het peil der debatten heeft er zeer zeker bij gewonnen. Ook vooral de aandacht, waarmee deze werden gevolgd.

Zoo is dan een nieuwe mijlpaal gezet op den weg onzer Congressen. Het was eenigszins moeilijk van te voren uit te maken, of de proef zou slagen. Maar zij is geslaagd en vermoedelijk zal de splitsing gehandhaafd blijven. Een enkele stem rees op, om haar reeds den eersten dag toe te passen, doch deze kan wel steeds gewijd worden aan een onderwerp dat voor allen van belang is. Want de saamhorigheid en de lijn, die allen verbindt mag niet uit het oog worden verloren.

De excursies waren zeer belangwekkend en uit alles bleek dat ook de kampongzorg bij de Stadsgemeente Soerabaja in goede handen is. Inderdaad de Soerabajanen hebben hun reputatie van goede

gastheeren schitterend gehandhaafd, ook waar zij ons de verschillende onderdeelen van hun gemeentebedrijf lieten zien. De herstelling van muntwatermeters toonde de congressisten op hoe vernuftige wijze hier de strijd wordt gevoerd, tegen die lieden, wier voornaamste doel schijnt te wezen veel water te krijgen, voor weinig moeite en nog minder geld.

Ook het slachthuis was de moeite van het bezichtigen ten volle waard, al zal menige herbivoor daar anders over denken.

Wanneer we het Congres zouden moeten typeeren, dan zouden we het misschien willen noemen: het Congres van den ernst. Zeker ook op vorige Congressen is gewerkt en hard gewerkt, maar toch voelde men thans hoe we met geheel andere problemen ons bezighouden dan vroeger. De korf zonder zorg hangt hoog boven ons hoofd en daaruit te eten is voorshands onmogelijk. Maar de arbeid moet voortgaan, ook waar de strijd om het bestaan zwaarder wordt.

Er zijn wel eens Congressen geweest, boeiender van uiterlijke welsprekendheid. Maar in ernstigen wil, om iets te doen voor den generalen arbeid stond het 24ste misschien boven zijn 23 voorgangers.

Typisch, dat dit juist in Soerabaja moest gehouden worden, Soerabaja, dat intusschen den nood der tijden wel zwaar ondervindt.

Toen we in den avond met onzen hoofdgastheer, als de Heer van Helsdingen mij verloorlooft hem zoo te noemen, eenigszins zaten te bekomen van de vermoeienissen der vele vergaderingen en excursies, en we keken over de blauwe golfjes van de straat Madoera, hoorden we wel in de verte het geratel van enkele havenkranen, maar het was de drukke overmoedige muziek van den arbeid noch in tempo noch in intensiteit.

Zelfs in de rust verlaat de druk der tijden ons niet. Zoo was het op het geheele Congres. Maar deze druk ontslaat ons niet van de plicht om te arbeiden. „Arbeiden en niet vertwijfelen”.

Wie arbeidt hoopt, wie hoopt overwint. In die stemming ging, naar we meenen, het Congres uit elkander. Dankbaar en voldaan ging een ieder tenslotte weder huiswaarts.

De decentralisatie had nog eenmaal haar kracht getoond. Uitwendig door het drukke bezoek uit alle deelen van Java en zelfs nog van Sumatra. Inwendig, door de kracht tot leven, immers de kracht, die sprak uit de handelingen van dit Congres.

Door oppervlakkige beoordeelaars wordt wel eens geponeerd, dat het einde der autonome ressorten nadert. We gelooven dat ook dit Congres

weder een duidelijk antwoord heeft gegeven op de vraag: „Waarom Decentralisatie?” Dat het komende jaar de beloften in dit Congres gegeven verwezenlijke.

We mogen deze beschouwingen niet besluiten, zonder nog een woord van hartelijken dank aan den Stadsgemeenteraad van Soerabaja, en den Regentschapsraad van Soerabaja, een woord van bewondering voor de perfecte organisatie van het geheel, die den naam van Soerabaja hoog hield.

G. de RAAD.

Ontheffing van locale opcenten op de landsinkomstenbelasting.

Het meerendeel van de verordeningen tot heffing van opcenten op de landsinkomstenbelasting ten behoeve van de provincies, stadsgemeenten en regentschappen - althans de verordeningen, welke zijn vastgesteld overeenkomstig het bij B. G. S. van 25 Juli 1932 no. 1962/A *) behoordend model I - bevat een bepaling, inhoudende dat bij vertrek uit het gebied, waarvoor de verordening geldt „en vestiging elders binnen Nederl.-Indië” ontheffing van de opcenten over de nog niet ingetreden maanden van het belastingjaar wordt verleend.

Over de ontheffing bij verlaten van het ressort en vestiging buiten Nederl.-Indië bevatten deze verordeningen geen bepaling. Zulks is ook niet noodig, aangezien art. 8 der ordonnantie in Staatsblad 1927 no. 517 er in voorziet, dat bij wijziging van de hoofdsom van een aanslag in de inkomstenbelasting, dus ook wanneer daarop een ontheffing wordt verleend, de opcenten mede gewijzigd worden. Althans zoo wordt dit artikel in de praktijk toegepast; of de tekst deze praktijk wel volkomen kan dragen is een andere vraag, die wij voorloopig laten rusten.

Onder de Herz. Ord. I. B. 1920, toen bij het verlaten van Nederl.-Indië steeds ontheffing op de hoofdsom van den aanslag inkomstenbelasting werd verleend, waren er dus geen moeilijkheden. Bij het verlaten van een ressort en vestiging buiten Nederl.-Indië werd de ontheffing van de opcenten verleend tegelijk met de ontheffing op de hoofdsom; bij verlaten van een ressort en vestiging elders in Nederl.-Indië - in welk geval de hoofdsom ongewijzigd bleef - gold voor de opcenten de bovengenoemde zelfstandige ontheffingsbepaling.

Een van de punten waarop de ordonnantie op de inkomstenbelasting 1932 (Staatsblad 1932 no. 111, in werking getreden met ingang van 1

Januari 1933) van de Herz. Ord. I. B. 1920 afwijkt, betreft nu echter de ontheffing bij vertrek uit Nederl.-Indië. Artikel 1 lid 2 bepaalt thans sub a, dat „zij, die Nederl.-Indië tijdelijk verlaten, geacht worden nog binnen Nederl.-Indië te wonen, indien hun afwezigheid één jaar of korter duurt”. Art. 41 lid 2 vult dit aan, door te bepalen, dat zij die Indië tijdelijk hebben verlaten geacht worden te wonen ter plaatse, waar zij laatstelijk gewoond hebben. Verlofgangers, die meestal voor korter dan een jaar uit Indië vertrekken, worden dus geacht in Nederl.-Indië te zijn blijven wonen. Volgens art. 75 wordt bij vertrek de aanslag in de inkomstenbelasting „herrekend” (naar het verlofsalaris in plaats van naar de activiteitsbezoldiging) en bij terugkeer in Nederl.-Indië vindt opnieuw herrekening plaats. In deze herrekeningen worden de opcenten mede betrokken. Vestigt de verlofganger zich na terugkeer in Nederl.-Indië in een andere plaats dan waar hij vóór zijn vertrek woonde, dan wordt de ontheffing der opcenten verleend van af het tijdstip van vestiging elders. *)

Deze regeling, dat verlofgangers behalve aan de inkomstenbelasting, ook onderworpen blijven aan de opcenten daarop ten behoeve van de gemeenschap(pen) binnen wier ressort zij laatstelijk gevestigd waren, is in hooge mate onbillijk. Het onderworpen blijven aan de inkomstenbelasting is door de Regeering in de Memorie van Toelichting gemotiveerd met een beroep op de nauwe economische band, die den verlofganger met Indië blijft verbinden. Dit argument kan niet of althans in veel minder sterke mate gelden voor de opcentenheffing. Het verliest in elk geval volkomen zijn kracht, wanneer de verlofganger bij terugkeer niet in dezelfde gemeente (regentschap) wordt geplaatst. In dat geval is de economische band toch zeker verbroken op het tijdstip van het verlaten van de oude gemeente bij vertrek met verlof en niet eerst op het moment van terugkeer in Indië en vestiging in een andere gemeente.

Dat het feit van het belastingplichtig zijn wegens het wonen in Nederland nog niet impliceert, dat men dan ook in elk geval in eenige gemeente aan opcentenheffing onderworpen is, is neergelegd in het arrest van den Hoogen Raad van 23 November 1927 (gepubliceerd in Adm. Recht Belastingen 1928 bldz. 181) waarin het College o.m. overweegt, dat „het zeer wel mogelijk is „dat iemand hier te lande woont zonder in eenige „gemeente hoofdverblijf te hebben”. Hierin wordt dus erkend de mogelijkheid van het bestaan van een economische band met het Rijk zonder dat er sprake is van woonplaats in eenige gemeente.

*) Beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 27 Maart 1933 no. I.B. 1/11/9. V. v. V. no. 376.

*) Opgenomen in Bijblad no. 12864.

In deze gedachtegang heeft art 41 lid 2 der ordonnantie I. B. 1932 geen materiele beteekenis, doch is een zuiver formeel voorschrift, hetwelk slechts belang heeft voor de bepaling van de plaats, waar een aanslag van een buiten Nederl.-Indië vertoevende belastingplichtige krachtens art. 1 lid 2a, moet worden opgelegd.

Artikel 41 lid 2 staat derhalve niet in den weg aan een regeling waarbij ook onder de ordonnantie I. B. 1932 bij verlaten van een autonome gemeenschap en vestiging buiten Nederl.-Indië voor korter dan een jaar, ontheffing van de opcenten van die gemeenschap zou worden verleend.

De Regeering erkent de billijkheid van deze gedachte. *)

Zij meent, dat een raad van een autonome gemeenschap de mogelijkheid kan openen om in een geval als hier bedoeld ontheffing van opcenten te verleenen, door in het boven reeds aangehaalde artikel 3 van de opcenten-verordening de woorden „en vestiging elders in Nederl.-Indië” te doen vervallen. Het ontheffingsartikel krijgt dan de volgende redactie: „Aan den belastingplichtige, die het ressort van de autonome gemeenschap metterwoon verlaat, wordt door het Hoofd der Inspectie van Financiën binnen wiens ressort de aanslag is vastgesteld, ontheffing verleend van de opcenten op de hoofdsom van zijn aanslag in de landsinkomstenbelasting, berekend over de op het tijdstip van vertrek nog niet ingetreden maanden van het belastingjaar”. Zooals Levelt terecht opmerkt, zal de Inspecteur van Financiën dan voor elk geval afzonderlijk hebben uit te maken, of de betrokkene het gebiedsdeel metterwoon heeft verlaten.

Maar wordt het artikel aldus geredigeerd, dan heeft het niet meer uitsluitend beteekenis voor de zelfstandige ontheffing van opcenten bij in tact blijven van de hoofdsom van den aanslag, maar dan valt elke ontheffing van opcenten daaronder, ook die, welke tegelijk met een ontheffing van den hoofdsom wordt verleend. En dan rijst de vraag of niet bij verordening iets bepaald wordt, wat reeds in een ordonnantie is geregeld, n.l. in art. 8 van Staatsblad 1927 no. 517, waarop tot dusverre de ontheffing van opcenten, die tegelijk met de ontheffingen van den hoofdsom werden verleend, werden gebaseerd.

Nu spreekt dit artikel niet van „ontheffing” doch slechts van „wijziging” van de bedragen der opcenten en de Regeering acht het daarom dubieus, †) of de bepaling wel op ontheffing van toepassing is (Zeer eigenaardig is, dat men dit dubium alleen aanwezig acht, wanneer het gaat

om een zelfstandige ontheffing van opcenten en er zich blijkbaar niet om bekommert wanneer het betreft een ontheffing van opcenten, gepaard aan een ontheffing van den hoofdsom!!)

In elk geval zou men, indien de redactie van het ontheffingsartikel wordt gewijzigd in den boven weergegeven vorm, waartegen de Regeering geen bezwaar heeft, de kwestie van de interpretatie van art. 8 van Staatsblad 1927 No. 517 geheel kunnen laten rusten. Immers elke ontheffing van opcenten wordt dan uitsluitend verleend op grond van het ontheffingsartikel in de opcentenverordening.

Deze oplossing lijkt zeer eenvoudig en daardoor aantrekkelijk. Er schuilt echter een addertje onder het gras! Van een weigering van ontheffing van de hoofdsom kan men in beroep komen (art. 74 der ordonnantie I. B. 1932). Wordt de ontheffing in beroep verleend, dan deelen de opcenten daarin, wanneer de ontheffing van die opcenten gebaseerd is op art. 8 van Staatsblad 1927 No. 517, aangezien daarin is bepaald dat wijziging van de opcenten geschiedt „door denzelfden” autoriteit aan wien een en ander wat de hoofdsommen betreft is opgedragen”. Nog even aannemende, dat onder wijziging hier ook ontheffing is begrepen verleent de Raad van Beroep bij een ontheffing van de hoofdsom automatisch ontheffing van opcenten, indien artikel 8 hier toepasselijk is.

Berust echter de ontheffing van de opcenten niet op art. 8 doch op een zelfstandige ontheffingsbepaling in de opcentenverordening, dan krijgt men de eigenaardige figuur, dat bij een afwijzende beslissing op een ontheffingsverzoek wel beroep bestaat ter zake van de ontheffing van den hoofdsom, maar niet van de opcenten. Er is geen enkele bepaling aan te wijzen op grond waarvan beroep zou kunnen worden ingesteld tegen een door een Inspecteur van Financiën genomen beslissing krachtens een artikel uit een verordening van een autonome gemeenschap. Staatsblad 1927 No. 517 kent slechts beroep op het College van Gedeputeerden van beslissingen in belastingzaken van Stadsgemeente- en Regentschapsraden en op den Raad van Beroep van beslissingen van Provinciale Raden. Hier wreekt zich dus het informalisme, dat de raden gemachtigd zijn geworden bij verordening een bevoegdheid op te dragen aan landsdienaren (Inspecteurs van Financiën) aan welke machtiging iedere staatsrechtelijke grondslag ontbreekt.

Op te merken valt nog dat dit ontbreken van een beroepsinstantie van een afwijzende beslissing op een verzoek om ontheffing van opcenten niet alleen een leemte is, die zich doet voelen bij de ontheffing van opcenten gepaard aan de ontheffing van den hoofdsom, maar dat dit evenzeer

*) Dr. H. J. Levelt, Handleiding voor Locale Belastingverordeningen bldz. 107.

†) Levelt T. a. p. bldz. 106

een leemte is wanneer het slechts gaat om een zelfstandige ontheffing van opcenten.

Met het vorenstaande is de critiek op de model-opcentenverordeningen niet uitgeput. Ook over art. 1 valt een en ander te zeggen. Ik hoop daarop binnenkort terug te komen, waarbij dan tevens aan een bespreking kan worden onderworpen een artikel uit het Maandblad van de Vereeniging van Inspecteurs van Financiën over de opcenten op de inkomstenbelasting ten bate van de autonome gemeenschappen, welke artikel elders in dit nummer is afgedrukt.

Mr. L. F. ENGELKES-NIX.

Semarang, Mei 1934.

Wegen van Inlandsche gemeenten.

Artikel 8 van de Instellingsordonnanties der provincies geeft aan de provinciale raden de bevoegdheid, bij verordening het onderwerp te regelen, waarin bij de ordonnantie van 16 Juli 1915 (Staatsblad no. 464) is voorzien (regeling van de verplichting van particuliere ondernemingen van landbouw of nijverheid, zoomede van andere ondernemingen of personen op Java en Madoera tot herstel van de door hun karre-transport aan desawegen en de daarin gelegen kunstwerken toegebrachte schade).

In *West-Java* heeft de provinciale raad aan dit artikel uitvoering gegeven door vaststelling der verordening van 12 April 1927, in Provinciaal Blad 1927 no. 6; uit de toelichting in Provinciaal Blad 1926 bl. 273, worde het volgende aangehaald: „De inhoud der hierbij in ontwerp aangeboden verordening is dan ook, behalve wat betreft de aanwijzing van ten deze optredende autoriteiten, in hoofdzaak gelijk aan die der ordonnantie”. De toelichting bedoelt hiermede de ordonnantie in Staatsblad 1915 no. 464, zooals zij luidde voordat daarin bij de artikelen 8 der Instellingsordonnanties wijzigingen werden aangebracht; de in de *West-Javasche* verordening aangewezen autoriteiten zijn dezelfde als die, welke door de overgangsbepaling van lid 3 van artikel 8 zijn bevoegd verklaard om de voor invoering der bestuurshervorming aan de Hoofden van gewestelijk en plaatselijk bestuur toegekende bevoegdheden uit te oefenen; n.l. het College van Gedeputeerden, o.s. gecommitteerden.

In *Oost-Java* is het blijkens bladzijde 29, letter *n*, van het Jaarverslag over 1932 bij het College van Gedeputeerden in behandeling zijnde ontwerp eener provinciale verordening nader in studie genomen naar aanleiding van het artikel van Mr. H. D. van Werkum op bladzijde 254 — 257 van *Locale Belangen* 1933; zie § 10 der

memorie van antwoord op het afdeelvingsverslag nopens het ontwerp der begroting voor 1934, Provinciaal Blad van Oost-Java 1933, bladzijde 659.

In het betoog van den heer Van Werkum komt onder meer het volgende voor:

1°. de in de overgangsbepaling der drie instellingsordonnanties vervatte bevoegdheidsverdeling maakt toepassing van Staatsblad 1915 no. 464, practisch onmogelijk;

2°. de desawegen zijn sedert de inwerkingtreding der W. V. O. op 1 September 1933, afgezien van de indeeling in wegenklassen, *nog minder dan ooit te voren* beschermd tegen vernieling; immers, de door den regentschapsraad aan artikel 3 (1) sub b Motorreglement ontleende bevoegdheid om desawegen in het belang hunner instandhouding en bruikbaarheid voor motorrijtuigen te sluiten, is met ingang van dien dag vervallen.

3°. uitdrukkelijke indeeling der desawegen in wegklasse V volgens de nieuwe wegverkeerswetgeving is onnoodig;

4°. bescherming der blijkens 1°. sedert de invoering der bestuurshervorming onvoldoend beschermde desawegen door dorpsvoorschriften op den voet van artikel 88 (3) W. V. V. mislukt bij gebreke van (straf) sanctie op overtreding dier voorschriften; de schrijver concludeert: „dat wanneer in de W. V. V. zelve straf was gesteld op overtreding der krachtens artikel 88, lid 3, door den desawegbeheerder uitgevaardigde voorschriften, dit ongelukkige staatsblad” - n.l. 1915 no. 464 - „gerust zou kunnen verdwijnen”.

De punten 3 en 4 geven aanleiding tot enkele opmerkingen.

ad 3°. de commentatoren De Ven en Sandbergen hebben deze blijkens bladzijde 235 van hun boek aanvankelijk door hen gedeelde meening prijsgegeven in een bijdrage in *Het Motorverkeer* 1933, bl. 1.242; zij is in strijd met artikel 44 W. V. O., tweede lid;

ad 4°. artikel 88 (3) W. V. V. luidt:

„De wegbeheerders kunnen ten aanzien van de door hen beheerde wegen, welke zijn ingedeeld in de klasse V voorschriften uitvaardigen omtrent de toelating van rij- en voertuigen”.

De bestuurder, die een door een Inlandsche gemeente als wegbeheerster krachtens artikel 88 (3) W. V. V. uitgevaardigd voorschrift niet in acht neemt, overtreedt daardoor het verbod vervat in artikel 6 onder C, W. V. O., dat luidt:

„Het is den bestuurder verboden een rij- of voertuig op een weg te besturen indien zijn rij- of voertuig ingevolge een bij of krachtens deze Ordonnantie gegeven voorschrift niet op dien weg is toegelaten”.

De overtreder van artikel 6 W. V. O. en dus

ook de overtreder van een desavoorschrift als evenbedoeld, wordt ingevolge het tweede lid van artikel 45 dier ordonnantie gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete f 500,-.

Volgt hieruit, dat tegen overtreding van een op artikel 88 (3) W. V. V. steunend voorschrift eener Inlandsche gemeente omtrent de toelating van rij- en voertuigen op de door haar beheerde wegen, straf is bedreigd, de heer Van Werkum betwijfelt de juistheid dezer conclusie in hooge mate op grond van de volgende passage in het boek van De Ven en Sandbergen (bladzijde 114) ad artikel 6 onder C der W. V. O.: „Hoewel de verbodsbepaling zoo ruim is geformuleerd, dat het rijden over een weg, welke op den voet van artikel 6 lid 2 W. V. V. voor het verkeer in beide richtingen gesloten is verklaard, daaronder eveneens zou kunnen worden begrepen, is zij echter daarvoor niet geschreven: voor het geval een weg slechts voor het verkeer in één richting is gesloten zou zij dan ook te kort schieten. De lagere wetgevers zullen hun desbetreffende verordeningen derhalve van een strafbepaling hebben te voorzien”.

De Regeering verwerpt deze beperkte opvatting blijkens den B. G. S. van 30 December 1933 No. 3544 b/A (Locale belangen 1934, bladzijde 103; administratieve jurisprudentie No. 100).

Met Dr. H. J. Levelt (zie zijne aantekening onder den B. G. S.) de lezing der commentatoren aanvaardend, kan schrijver dezes echter niet onderschrijven, hetgeen de heer van Werkum daaruit afleidt ten aanzien van de op artikel 88 (3) W. V. V. berustende voorschriften.

Daar de krachtens artikel 6 (2) W. V. V. vastgestelde verordeningen haar grondslag vinden in artikel 2 (2) a W. V. O. (gaan en stilstaan, uitwijken, verlichten en waarschuwen) en blijkens eerstgenoemde bepaling het belang van de veiligheid van het verkeer op het oog hebben, zijn zij vreemd aan het doel waartoe artikel 6 onder C, der W. V. O. blijkens de Memorie van toelichting strekt: „om de voorschriften betreffende de indeeling der wegen in klassen (artikel 45 *) W. V. O.) te kunnen handhaven”. (Bijlagen Handelingen Volksraad 1932-1933, Onderwerp 76, stuk 3).

Hetzelfde bezwaar bestaat echter *niet* tegen toepassing der in artikel 46 (2) juncto 6 onder C der W. V. O. vervatte strafbedreiging op overtreding van de krachtens artikel 88 (3) W. V. V. vastgestelde toelatings-voorschriften.

Tekst en strekking van artikel 6 onder C der W. V. O. toch dekken de bedoelde voorschriften geheel: de tekst, doordat deze den inhoud der voorschriften met hetzelfde werkwoord „toelaten”

*) Artikel 45 in het ontwerp; artikel 44 in de vastgestelde ordonnantie.

omschrijft als artikel 88 derde lid, der W. V. V.; en evenzeer de strekking van artikel 6 onder C der W. V. O., doordat de krachtens artikel 88 (3) W. V. V. uitgevaardigde desavoorschriften omtrent de toelating van rij- en voertuigen op tot klasse V behorende dorpswegen, deel uitmaken van: „de voorschriften betreffende de indeeling der wegen in klassen”, welker handhaving artikel 6 onder C der W. V. O. beoogt mogelijk te maken, het classificatieartikel 44 der W. V. O., in de Toelichting op artikel 6 onder C genoemd, is juist de bepaling, waarop de bij en krachtens artikel 88 W. V. V. vastgestelde voorschriften berusten.

Uit het bovenstaande volgt, dat de Inlandsche gemeente, na de door haar beheerde wegen in klasse V te hebben ingedeeld, onder strafsancie staande voorschriften kan uitvaardigen omtrent de toelating van rij- en voertuigen op die wegen.

Naar het voorkomt, verdient de meening van den heer Van Werkum, dat voor Staatsblad 1915. No. 464, geen plaats meer is naast eene zoo ver gaande bevoegdheid als de dessa aan de nieuwe Wegverkeers-wetgeving ontleenen, zeker overwiegend.

Mr. D. H. LEDEBOER.

UIT DEN VOLKSRAAD.

[Verscherpt toezicht. De centrale overheid en de locale ressorten.

Bij den Volksraad zijn ingediend drie ontwerp-ordonnanties met nieuwe bepalingen op het gebied der bestuurs-hervorming, voorgesteld door de bekende overdrachts-commissie, welke nog steeds onder voorzitterschap van gouverneur Schnitzler met haar uitgebreide taak bezig is.

Het eerste ontwerp bevat, meldt, eenige aanvullingen van de Provincie-, de Regentschaps- en de Stadsgemeente-Ordonnantie, waarbij resp. het geven van alle gewenschte inlichtingen aan de organen der centrale overheid wettelijk verplichtend wordt gesteld, en het hooger toezicht van die overheid op de handelingen der autonome gebiedsdeelen wordt uitgebreid met de bevoegdheid om alle gewenschte onderzoeken in de locale huishoudingen eventueel zonder instemming van de betrokken besturen te entameeren.

Deze kwestie heeft haar antecedent in het z.g. „efficiency-onderzoek”, dat de toenmalige directeur der B.O.W. een jaar geleden in opdracht van de regeering zou instellen bij de provinciale waterstaatsdiensten, doch hetwelk in formeelen zin van karakter moest veranderen, aangezien Gedeputeerden van West-Java protesteerden tegen die opdracht, welke zij beschouwden als een aantasting van de locale autonomie.

De tweede ontwerp-ordonnantie regelt het regeerings-toezicht op de uitvoering van openbare werken door openbare gemeenschappen, welke hiervoor van Landswege subsidie ontvangen, en deze materie heeft in het bijzonder betrekking op de uitvoering van de drie groote irrigatie-complexen van Bantam, Krawang en de Solovallei, welke practisch reeds aan de provinciale waterstaatsdiensten zijn overgedragen, ofschoon hieraan nog geen wettelijke basis werd verleend.

De derde ontwerp-ordonnantie regelt ten slotte het regeerings-toezicht op de uitvoering van Landswerken door openbare gemeenschappen, waarmede bedoeld wordt de noodzakelijke medezeggenschap van de centrale overheid in den Landsgebouwendienst, welke thans ook aan de provincies is overgedragen.

DECENTRALIANA.

Korting op salaris, niet op belasting. Aanslaan in de inkomstenbelasting volgens werkelijke inkomsten volgens
H. B. B. L.

Het V. V. O.-bestuur zond — aldus de Locomotief, — het volgende rekest aan de regeering:

Geeft met verschuldigten eerbied te kennen het Bestuur van het Verbond van Vereenigingen van Overheidsdienaren (V. V. O.) als rechtspersoon erkend bij het Gouvernementsbesluit van 26 October 1918 No. 62;

dat het overgrootste meerendeel der landsdienaren tengevolge van de invoering van de Herziene Bezoldigingsregeling Burgerlijke Landsdienaren en het van kracht worden van het Maandlooners- en het Werkliedenreglement met ingang van 1 April j.l. een inkomen ontvangen dat 8% of meer lager is dan dat, hetwelk zij op 1 Januari van dit jaar genoten;

dat niettemin het bedrag dat zij over het jaar 1934 aan Inkomstenbelasting hebben te betalen, berekend is over hunne inkomsten op 1 Januari 1934;

dat dientengevolge het percentage van hun inkomen, dat zij over het tijdvak van 1 April 1934 tot 1 Januari 1935 aan belasting zullen moeten offeren, meer of minder belangrijk hooger, voor velen hunner zeer veel hooger, is dan onder normale omstandigheden het geval zou zijn;

dat ten aanzien van de gepensioneerde landsdienaren, die het bedrag hunner pensioenen tengevolge van de daarvan geheven korting van 17% zagen verminderen, een zoodanige regeling werd getroffen, dat bij de vaststelling van het bedrag dat zij aan Inkomstenbelasting hebben te betalen, rekening wordt gehouden met hetgeen zij over

het geheele belastingjaar inderdaad aan pensioen ontvangen;

dat door rekestrant met erkentelijkheid van deze tegemoetkoming, die alleszins billijk is, werd kennisgenomen, doch, naar zijn bescheiden meening, de overwegingen, welke de regeering ertoe leidden, evenzeer gelden ten aanzien van de landsdienaren, die met 1 April j.l. hun inkomen wederom belangrijk zagen dalen.

Redenen, waarom rekestrant Uwer Excellentie eerbiedig verzoekt, het daarheen te willen leiden, dat voor de landsdienaren, wier salaris tengevolge van de invoering van de H. B. B. L. met ingang van 1 April j.l. verlaagd werd het bedrag hunner Inkomstenbelasting berekend worde naar hetgeen zij over het geheele jaar 1934 inderdaad aan inkomsten zullen ontvangen.

De Financiering van de Pensioenen. De Stichting van een Algemeen Indisch Pensioenfonds.

Het onderstaande werd ontleend aan het rapport der Pensioens-Financierings-Commissie.

Alle landsdienaren en reeds gepensioneerde landsdienaren, onverschillig het tijdstip van indiensttreding, zoowel de burgerlijke als de militaire en zoowel die van Europeeschen als die van niet-Europeeschen landaard op te nemen in één pensioenfond (te noemen het „Algemeen Indisch Pensioenfond”), dat zoowel bestemd is voor het uitkeeren van de eigen-pensioenen als van de weduwenpensioenen en weezen-onderstandenen en ten laste waarvan dus alle reeds verleende en verder te verleen eigen pensioenen, weduwenpensioenen en weezen onderstandenen betaald.

Aan dit Algemeen Indisch Pensioenfond zullen de vermogens der bestaande, alsdan op te heffen afzonderlijke pensioen- en weduwen- en weezenfondsen dienen te worden overgedragen.

Tot en met het jaar 1942 zal als jaarlijksche landsbijdrage ten laste van den gewonen dienst der Indische begrooting aan dat algemeene fond zijn uit te keeren ten minste het nadeelig saldo over het betrokken jaar tusschen de uitgaven van het fond aan pensioenen, onderstandenen, beheerskosten, enz. en de inkomsten aan renten van het fondskapitaal, eventueele bijdragen van deelgenooten, toevalige baten, enz. Dit echter met dien verstande, dat indien dat als landsbijdrage aan het Fond uit te keeren nadeelig saldo zóo laag zou zijn, dat daardoor het nadeelig verschil tusschen alle op de Indische begrooting voorkomende pensioenuitgaven en de daartegenover staande middelen lager mocht zijn dan f 41 millioen, de landsbijdrage aan het Fond zoodanig wordt verhoogd, dat het nadeelig verschil tusschen de

bedoelde uitgaven en middelen op de Indische begrooting f 41 miljoen bedraagt.

Na het verschijnen van de wetenschappelijke balans van het Algemeen Indisch Pensioenfonds naar den toestand op 31 December 1939 zal de wijze, waarop de jaarlijksche landsbijdrage aan het fonds verder zal zijn te regelen, opnieuw onder de oogen moeten worden gezien. Het streven zal daarbij moeten zijn te komen tot een nivelleering van den jaarlijkschen pensioenlast, waartoe het dan aanwezige fondskapitaal kan worden gebezigd als egalisatiefonds.

Acht de Commissie, alleen reeds om aan de budgetaire moeilijkheden van Indië het hoofd te kunnen bieden, het noodzakelijk om tot de oprichting van één algemeen pensioenfonds voor landspersoneel over te gaan, waarin tevens worden opgenomen de groepen van landsdienaren en gepensioneerde landsdienaren, voor wier aanspraken op eigen- en/of gezinspensioen thans nog geen fondsen bestaan, daarmede zal tevens in de wijze van financieren der pensioenen voor al het landspersoneel eenheid en meer eenvoud en efficiency worden gebracht. Op het zeer ingewikkelde en het gemis van eenheid in de huidige wijze van financieren der Indische pensioenen, waarvoor ook in de installatierede onzer Commissie hare aandacht werd gevraagd, werd reeds vroeger gewezen door den voorzitter onzer Commissie in een op verzoek van den toenmaligen minister van Koloniën uitgebracht verslag dd. 10 Juni 1929 over de vraag, in hoeverre de in Indië van verschillende zijden met betrekking tot de Indische Pensioenfonds uitgeoefende kritiek gegrond was. In dit verslag werd o.a. het volgende aangeteekend:

„Onder het beheer van de Directie staan niet minder dan negen fondsen. Daartegen zou ik een drietal bezwaren willen noemen:

1e. de bijzondere ingewikkeldheid en de weinige overzichtelijkheid van de wetgeving op dit gebied, alsmede het gemis aan uniformiteit tusschen de belangen van onderscheidene groepen van landsdienaren, hetgeen herhaaldelijk tot afgunst onder hen aanleiding heeft gegeven;

2e. de moeilijkheid voor de regeering om op een gegeven oogenblik den financieelen toestand van de gezamenlijke fondsen, waarbij het Land ten nauwste is betrokken, te kunnen overzien. Die financieele toestand blijkt uit de wetenschappelijke balansen, welke veelal op verschillende tijdstippen worden vastgesteld. De regeering kan zodoende, indien zij maatregelen ten aanzien van een bepaald fonds overweegt, niet voldoende rekening houden met de consequenties, welke die maatregelen ten opzichte van andere fondsen hebben. Om een voorbeeld te noemen is thans de regeering met betrekking

tot het Europeesch burgerlijke Weduwenfonds gebonden aan verbeteringen, welke enkele jaren geleden door financieelen steun uit 's Lands kas in de regelingen voor de weduwenfondsen voor Europeesche officieren en militairen beneden den rang van officier zijn mogelijk gemaakt.

Ook bij de begrootingsbehandeling doet zich herhaaldelijk het gemis voelen van een zoo volledig mogelijk overzicht van de financieele verplichtingen, welke het Land in de naaste toekomst tegenover de verschillende fondsen heeft;

3e. het bezwaar, dat thans met het oog op verschillende fondsen wordt ondervonden van overgang van ambtenaren in anderen Overheidsdienst en van den militairen dienst naar den burgerlijken landsdienst. Dit bezwaar kan, zooals hiervoor is opgemerkt, wel door verrekening worden ondervangen, doch wordt door samenvoeging van de fondsen voor zoover dit mogelijk is, gemakkelijker en beter tot oplossing gebracht.

Wat dit onder 3e. vermelde bezwaar betreft, dit is inderdaad sedert ondervangen door het bij het Koninklijk besluit van 6 Augustus 1931 (Nederlandsch Staatsblad No. 363) vastgestelde tarief voor een verrekening tusschen de verschillende Eigen-Pensioenfonds en het Land wegens overdracht van pensioenlast aan eigen-pensioenen en de mede daarbij vastgestelde wijzigingen in de reglementen voor de verschillende weduwen- en wezenfondsen, waardoor thans ook verrekening plaats vindt bij overdracht van pensioenlast aan gezinsuitkeeringen. Maar niet te ontkennen valt, dat door samenvoeging van fondsen het verrekeningsvraagstuk beter en eenvoudiger wordt opgelost.

Door de oprichting van een Algemeen Indisch Pensioenfonds, als door de Commissie wordt voorgesteld, komt de ingewikkelde regeling voor de bedoelde verrekening van zelf te vervallen, voor zoover het betreft overgang van een landsdienaar van den eenen landsdienst in den anderen. Zou ook het Pensioenfonds voor Europeesche locale ambtenaren in Nederlandsch-Indië in dat Algemeen Indisch Pensioenfonds kunnen worden opgenomen, dan zou het verrekeningsvraagstuk in het geheel niet meer bestaan en het hooger- genoemde Koninklijk besluit dus in zijn geheel buiten werking kunnen worden gesteld.

Als een groot voordeel uit een organisatorisch en administratief oogpunt van de oprichting van een Algemeen Indisch Pensioenfonds dient ook te worden vermeld, dat daardoor tevens het vraagstuk nopens de samenvoeging van de twee thans in Indië bestaande beheerskantoren, het eene voor de fondsen voor burgerlijke landsdienaren en locale ambtenaren, het andere voor de fondsen voor militaire landsdienaren, tot één be-

heerskantoor, zooals men ook slechts één Directie heeft, vanzelf een oplossing zal vinden.

Door het bestaan van de twee beheerskantoren in Indië in stede van één is de Directie genoodzaakt tot veel, anders overbodig werk. De uniformiteit in de toepassing van vele in de verschillende fondsreglementen voorkomende gelijk-luidende voorschriften wordt er door geschaad, daar de Directie uit den aard der zaak haren Beheerders eenige zelfstandigheid in de toepassing dier bepalingen dient te laten. Een samenwerking der beide beheerskantoren op beleggingsgebied is slechts op kunstmatige wijze verkregen.

Reeds vroeger werd om redenen van efficiency overwogen de twee beheerskantoren in Indië samen te voegen, doch daartoe is het nooit gekomen.

Een door den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië in 1932 ingestelde Commissie tot het doen van voorstellen op korten termijn, om althans de belegging in Indië in één hand te brengen, is tot dusver, voor zoover der Commissie bekend is, nog niet tot een resultaat gekomen.

Uit het bestaan van slechts één fonds zoowel voor de burgerlijke als de militaire landsdienaren vloeit vanzelf voort het bestaan van slechts één beheerskantoor in Indië; het handhaven van twee beheerskantoren zou geen zin meer hebben en slechts onnoodige geldverspilling beteekenen.

Ook het aantal Colleges van Commissarissen kan dan zeer belangrijk worden verminderd. Het aantal van vijf Colleges van Commissarissen in Nederland en drie in Indië kan worden teruggebracht tot twee in Nederland en twee in Indië, nl. zoowel in Nederland als in Indië een voor het Algemeen Indisch Pensioenfonds en een voor het Pensioenfonds voor Europeesche locale ambtenaren.

Ten slotte wijst de Commissie nog op de groo-tere financieele stabiliteit van een fonds, dat zoowel bestemd is voor uitkeering van eigenpensioenen als voor uitkeering van weduwenpensioenen. Het geringer worden der sterfte-kansen zal de lasten voortvloeiende uit de eigen-pensioenen verzwaren, daarentegen die aan weduwenpensioenen verlichten.

Hoewel dus naar het oordeel der commissie hare in de vorige paragraaf geformuleerde voorstellen niet alleen zijn in het belang van het Land, maar ook in dat van de landsdienaren en gewezen landsdienaren zelf, die daarin een grooteren waarborg vinden, dat Indië zijn pensioensverplichtingen zal kunnen nakomen, zoo acht de commissie het toch mogelijk, dat dit niet dadelijk algemeen door belanghebbenden zal worden ingezien. Afgaande op vroegere meningsuitingen in de kringen van landsdienaren en gepensionneer-

den meent de commissie daarom goed te doen enkele woorden te wijden aan bedenkingen, die mogelijk van die zijde naar voren zullen worden gebracht.

Zij zullen voortspruiten uit de onder de Europeesche burgerlijke ambtenaren en officieren en de gepensionneerden van de groepen in ruimen kring ten onrechte gehuldigde opvatting, dat de gelden van het Weduwen- en Weezenfonds van Europeesche burgerlijke ambtenaren en van dat der officieren het collectief eigendom der deelgenooten in die fondsen zouden zijn, dat door hunne bijdragen is bijeengebracht.

Men beschouwt van die zijde deze weduwen- en weezenfondsen als los van den Staat staande onderlinge verzekeringsinstellingen met verplichte deelneming.

Volgens hen, die deze opvatting huldigen, zou het dan niet aangaan en onrechtvaardig zijn, de gelden dier beide weduwen- en weezenfondsen niet afzonderlijk te houden en te blijven beheeren, doch ze samen te voegen met de vermogens van andere fondsen om den geheelen pensioenslast te verlichten, dus om als het ware het geheel bij te springen.

De bedoelde opvatting is verklaarbaar uit den uiterlijken vorm, welken men aan deze weduwen- en weezenfondsen van oudsher gegeven heeft. Het beginsel, dat zij zich zelf moeten bedruipen uit de bijdragen der deelgenooten en de geheele regeling dier bijdragen doen denken aan onderlinge verzekeringsinstellingen. In vroegere jaren heeft trouwens de Overheid aan die opvatting voet gegeven, door die fondsen uit denzelfden gezichtshoek te bezien.

Zooals reeds uit de beschouwingen in par. a van dit Hoofdstuk blijkt, is volgens het eenstemmig oordeel der Commissie deze opvatting onjuist. De uiterlijke vorm van die beide fondsen is weliswaar die van een onderlinge verzekeringsinstelling en zij berusten wel op verzekerings-technischen grondslag, doch daarmee zijn zij in wezen geen los van den Staat staande onderlinge verzekeringsinstellingen. Zij dienen beschouwd te worden in de eerste plaats als een middel tot financiering, waardoor de Overheid meende tot dusver op de minst bezwaarlijke wijze aan hare pensioensverplichtingen tegenover de door de landsdienaren na te laten betrekkingen te kunnen voldoen.

Een opvatting als hooger bedoeld dient ook allerminst het belang der landsdienaren zelf. Ware zij b.v. ook gehuldigd door de Overheid in 1920, dan zou er voor deze ook geen aanleiding geweest kunnen zijn om, zooals in dat jaar is geschied, niet alleen de eigen-pensioenen, maar ook de weduwenpensioenen en weezenonderstandenen met 40—75% te verhoogen en de beide

fondsen daartoe in staat te stellen door jaarlijks daarin te storten, hetgeen over het betrokken jaar aan verhoogingen was uitbetaald.

Daartegen zou men wellicht willen aanvoeren, dat indertijd door minder juiste regeeringsmaatregelen aan die fondsen belangrijke financiële schade werd berokkend en dat, indien in het verleden die maatregelen niet waren getroffen, die fondsen zelve wellicht in staat zouden zijn geweest om die verhoogingen op de uitkeeringen te betalen. Doch dit argument zou toch niet opgaan, want aan die vroegere lotgevallen van de beide fondsen is toen niet de minste aandacht geschonken; de Indische regeering werd in 1920 uitsluitend en alleen tot die verhooging der uitkeeringen aan de weduwen en weezen gebracht, doordat in verband met de waardedaling van het geld de toenmalige weduwenpensioen en weezenonderstanden te laag werden geacht. De regeling dier uitkeeringen wordt trouwens in belangrijke mate beheerscht door de vraag, of die uitkeeringen beneden een normaal en redelijk peil liggen, dan wel daarboven uitgaan.

Het herstel van het financieel evenwicht van Indië is niet alleen van belang voor Indië zelf, maar evenzeer voor de ambtenaren. In de voorstellen der Commissie ligt dan ook geen tegenstelling, maar overeenstemming tusschen de belangen van den Indischen Staat eenerzijds en die van de landsdienaren anderzijds. In eerste instantie hangt toch het nakomen door Indië van zijn pensioensverplichtingen af van de beantwoording der vraag, of het daartoe in staat zal zijn.

Een wijziging in het systeem van heffing van opcenten op de inkomstenbelasting ten bate der autonome gemeenschappen.

(Voorstel tot inkomstenvermeerdering voor autonome gemeenschappen en bezuiniging voor het gouvernement).

Zooals bekend is, worden in de betreffende verordeningen van stadsgemeenten, regentschappen, provincie's en locale raden, welke opcenten heffen op de landsinkomstenbelasting, bepalingen aangetroffen, welke den belastingplichtigen ontheffing verleenen over de nog niet ingetreden maanden van het belastingjaar bij het metterwoon verlaten van het ressort van den Raad.

In de overgrootste meerderheid van gevallen - in het bijzonder sinds de inwerking-treding der ordonnantie op de inkomstenbelasting 1932, waarbij de normale verlofgangers geacht worden binnen Nederlandsch-Indië te blijven wonen - gaat dit metterwoon verlaten van het autonoom gebiedsdeel gepaard aan de vestiging in een andere gemeenschap. (vgl. V. v. V. no. 376).

Alsdan wordt door meerdere raden (o. a. de belangrijkste stadsgemeenten) aan hen, die zich in den loop van het jaar in hun ressort komen vestigen, een aanslag naar tijdsgelang opgelegd, welke aanslagregeling - alsmede de inning - verzorgd wordt door de eigen ambtenaren van dien raad. Daartegenover blijft echter in tal van andere gevallen de locale aanslag voor het loopende jaar achterwege.

Uit een en ander volgt, dat;

1. het verleenen der ontheffingen van locale opcenten (eventueel voorafgegaan door schorsingen en gevolgd door restitutie's) aan den landsbelastingdienst diverse administratieve werkzaamheden bezorgt;
2. ingeval een nieuwe locale aanslag wordt opgelegd, alle werkzaamheden voor de regeling en inning daarvan moeten worden verricht door de administratie van het autonome gebiedsdeel, hetgeen in wezen dubbel werk beteekent tegenover den reeds bestaanden aanslag in de landsinkomstenbelasting;
3. aan het gouvernement ontgaat het collecteloon over deze nieuwe locale aanslagen, waarvan de inning in den vorm der oorspronkelijke opcenten geen afzonderlijke moeite zou hebben gekost;
4. ingeval geen nieuwe locale aanslag wordt opgelegd, de betrokken raad inkomsten derft, waarop deze redelijkerwijs aanspraak heeft, doch waarvan hij in verband met de sub 2e genoemde werkzaamheden afziet.

De lezing der bovenstaande punten moet ons inziens tot de conclusie voeren, dat het voor de autonome gemeenschappen in de eerste plaats, maar ook voor den Lande tegelijk voordeel en bezuiniging zou brengen, indien dezen verhuizingen voor de toepassing der locale verordeningen genegeerd zouden worden en men derhalve ook bij overplaatsing zou blijven doorbetalen, waar men oorspronkelijk was aangeslagen.

Overigens mist deze oplossing ten eenenmale de verdienste der originaliteit. Immers terwijl tevoren in Nederland het verhuizen van de eene gemeente naar de andere gepaard ging met een ontheffing en anderzijds een nieuwen aanslag, werd bij de wet van 30 December 1920, Stbl. 1923 in de Gemeentewet ingevoerd een nieuw artikel 244, letter c, luidende:

„Wie in eene gemeente in den loop van het belastingjaar hoofdverblijf verkrijgt, is in die gemeente niet belastingplichtig, indien hij reeds in een andere gemeente deswege belastingplichtig is. Indien dit niet het geval is, wordt de plaatselijke inkomstenbelasting slechts geheven voor „zooveel twaalfde gedeelten, als er nog geheele maanden van het belastingjaar over zijn”.

De voorgestelde vereenvoudiging is derhalve

geen experiment, maar heeft in Nederland haar praktische bruikbaarheid bewezen. ¹⁾

Thans tot een nadere bespreking van de aangehaalde bepaling overgaande, merken we op, dat deze in Nederland aldus werd uitgelegd dat een aanslag in de nieuwe gemeente eveneens achterwege bleef, indien de belastingplichtige in de eerste gemeente wegens gering belastbaar inkomen niet was aangeslagen, al zou inmiddels dat inkomen min of meer belangrijk zijn gestegen. (Ohmstede, 4e druk bl. 378).

Wij nemen aan, dat hier te lande hetzelfde zou gelden ingeval het belastbaar inkomen, waarnaar de aanslag heeft plaats gevonden, in het eerste autonoom gebiedsdeel beneden en in het tweede boven de grens zou liggen, waar de opcentenheffing in elk van beide ressorten verschillend een aanvang zou nemen; immers in de beteekenis van artikel 1 der ordonnantie op de inkomstenbelasting 1932 was hij reeds in zijn eerste woonplaats (subjectief) belastingplichtig.

Aangezien hier te lande in tal van plaatsen geen locale opcenten worden geheven, zou ook de vraag onder oogen dienen te worden gezien, wat men wil, dat geschieden zal bij vertrek uit een dergelijk oord naar een andere plaats, waar die heffing wel plaats vindt. Naar onze meening verdient een consequente toepassing van het hier vóór gegeven stelsel, t.w. geen aanslag in de nieuwe woonplaats de voorkeur, terwijl daartegenover bij vertrek uit het belastingheffend ressort naar een belastingvrij ressort ook geen ontheffing verleend wordt.

Het bovenbedoelde systeem beteekent in hoofdzaak een verschuiving van belastingdruk en ten deele ook een verzwaring. Dit laatste betreft dan practisch uitsluitend de gevallen wanneer een opcentenheffende raad bij vestiging geen aanslag naar tijdsgelang oplegt.

Tot nu toe genoot de belastingplichtige dan een tijdelijke vrijstelling van locale heffingen, waarvoor geen enkele redelijke grond aanwezig was; aan het weggefallen van dit toevallig in de schoot geworpen voordeel kan niemand eenig bezwaar ontleenen.

Wat nu de verschuiving van belastingdruk betreft zal het uiteindelijk resultaat voor de kassen der autonome gemeenschappen krachtens de wet der groote getallen weinig verschil opleveren.

Wel kan men bezwaren verwachten van hen, die bij verhuizing naar een ressort met lagere

opcenten of zonder een dergelijke locale heffing door de voorgestelde regeling gedupeerd worden en niet bevredigd zullen zijn door het feit, dat ditmaal een ander en een volgende maal wellicht zichzelf van die regeling in gelijke mate voordeel zullen genieten. In wezen betreft het echter niet anders dan een kleine uitbreiding van het fictiesysteem der inkomstenbelasting, voor zoover daarbij aan den datum van 1 Januari een beslissende beteekenis wordt toegekend (art. 12 en art. 15 lid 4 sub a, waar men ook terwille van de voordeelen van dat systeem het toeval als inkomenbepalende factor heeft aanvaard).

Concludeerend vermeenen wij dan ook, dat ten aanzien van de voorgebrachte wijziging in de heffing der locale opcenten op de inkomstenbelasting, gepaard aan het verdwijnen van het restant der zelfstandige heffing van inkomstenbelasting door autonome gebiedsdeelen, de voordeelen verre overwegend zullen zijn.

Uit: Maandblad van de Vereeniging
van Inspecteurs van Financiën
Jaargang 1933, No. 9 bldz. 317).

ADMINISTRATIEVE JURIS- PRUDENTIE.

108 Brief Gouvernements Secretaris
9 Februari 1934, no. 359/B.

Wegbebakening; vaststelling van voorschriften door de K. N. I. M. C. krachtens Bijblad 13.067 naast het volledige Bijblad 13.017.

De bij het Gouvernementsbesluit van 17 Augustus 1933, no. 21 (Bijblad 13.067) gegeven last, om de door de betrokken vereenigingen op te stellen en door den Directeur van Gouvernementsbedrijven goed te keuren richtlijnen in acht te nemen, berust niet op eenig artikel van Wegverkeersordonnantie of Wegverkeersverordening.

Artikel 45 van de Wegverkeersordonnantie schrijft voor een regeling betreffende de wegbebakening bij of krachtens regeeringsverordening. Bij artikel 94 van de Wegverkeersverordening is in voldoening hieraan aan den Directeur van Gouvernementsbedrijven opgedragen om voorschriften vast te stellen. Aan deze opdracht is volledig voldaan bij het Wegverkeersbesluit G.B. (Bijblad No. 13017), waarin uitvoerige regelen zijn gegeven betreffende de afmetingen, kleur, vorm enz. enz. van de verkeersbakens. Wanneer het nu naast deze bepalingen noodig is om voor de ten aanzien van de wegbebakening te verrichten werkzaamheden richtlijnen aan te geven, bestaat er naar het inzicht van de Regeering geen bezwaar tegen dat terzake door de ver-

¹⁾ Weliswaar is krachtens artikel 23 der wet van den 15den Juli 1929, Stbl. 388, houdende herziening van de financiële verhouding tusschen het Rijk en de gemeenten en wijziging van eenige bepalingen der Provinciale Wet en der Gemeente Wet het bovenaangehaalde artikel komen te vervallen, doch ook voor de bij die wet ingevoerde gemeentefondsbelasting is o.a. ten aanzien van de daarop eventueel te heffen opcenten het zelfde beginsel gehandhaafd.

eeniging, die met de plaatsing en het onderhoud van een gedeelte der bakens is belast, voorschriften worden vastgesteld, terwijl er evenmin bedenking tegen bestaat dat de Gouverneur-Generaal geheel los van de wettelijke bepalingen den betrokken clubs opdraagt hare regelingen terzake aan de goedkeuring van den Directeur van Gouvernementsbedrijven te onderwerpen, wien het overigens uiteraard vrij staat om - zoo hij zulks gewenscht acht - de materie dier regelingen geheel of gedeeltelijk in het Wegverkeersbesluit G. B. op te nemen.

109. Regeeringsomslagvel 23 Maart 1934, no. 7.138.

Is een aanhangwagen een (deel van een) motorrijtuig? Beteekenis van „belading” in artikel 27 W. V. V.

1. Een aanhangwagen welke aan een motorrijtuig is gekoppeld, vormt daarmee een geheel en moet dus als een onderdeel daarvan worden beschouwd.

2. Artikel 27 der Wegverkeersverordening heeft kennelijk alleen betrekking op de veiligheid van het verkeer (hoogte, breedte en lengte van voertuigen, uitstekende deelen en belading, met welk laatste woord bedoeld is de wijze van beladen en niet het laadgewicht).

Het vierde lid van art. 27 - volgens hetwelk verdere voorschriften, o. m. inzake belading van motorrijtuigen, zullen worden gegeven door de plaatselijke overheden - heeft eveneens slechts het oog op bepalingen inzake de wijze van beladen en niet op het gewicht van den last.

Aanteekeningen.

1. Artikel 1 (1) onder 2 W. V. O. „bedoelt te voorkomen, dat men een aanhangwagen of trailer tot de motorrijtuigen zou moeten rekenen” *); dit standpunt wordt dus thans door de Regeering verlaten.

De nieuwe interpretatie maakt o. m. overbodig: artikel 16 (1) onder b, c en d W. V. V. naast artikel 14 (1); artikel 32 naast artikel 44; en zoude, bij aanvaarding door den rechter, tengevolge hebben, dat aan de achterzijde van een motorrijtuig, waaraan een aanhangwagen gekoppeld is, geen achterwaarts een helder rood licht uitstralende lantaarn meer behoeft te worden aangebracht en evenmin een lantaarn, die bij het in werking brengen van de voetrem achterwaarts een helder rood of geel licht uitstraalt dan wel een waarschuwingsteeken helder verlicht.

*) Memorie van Toelichting; De Ven en Sandbergen. bl. 13.

Artikel 14 (1) onder b en c W. V. V. welke bepaling beide lantaarns voorschrijft, wijst immers als plaats voor het aanbrengen daarvan de *achterzijde van het motorrijtuig* aan hetgeen, indien een aanhangwagen een onderdeel van het motorrijtuig vormt, beteekent, dat de lantaarns wel aan de achterzijde van den aanhangwagen doch niet aan die van het motorrijtuig zelf moeten worden aangebracht.

2. Artikel 27 (3) W. V. V. luidt: „Het is verboden met een vrachtauto of autobus op een weg te rijden met een zoodanige belading, dat het in artikel 28 bedoelde draagvermogen wordt overschreden”.

Het in artikel 28 bedoelde draagvermogen beteekent het in het nummerbewijs opgenomen maximum gewicht der te vervoeren goederen en het maximum aantal te vervoeren personen.

Derhalve kan de nieuwe interpretatie van het begrip *belading* in artikel 27 W. V. V.: „wijze van beladen en niet het laadgewicht”, niet worden toegepast op het derde lid van dat artikel.

Mr. D. H. LEDEBOER.

110. B. G. S. ddo. 14 Januari 1934 jo. brief Directeur B. B. ddo. 11 December 1933 No. Dec. 102 p/6/12.

Regelingsbevoegdheid van lagere rechtsgemeenschappen op veterinaire-hygienisch gebied.

In het schrijven van den Directeur van Binnenlandsch Bestuur, waarmee de Regeering instemde, worden eerst enkele algemeene beschouwingen gewijd aan de regelingsbevoegdheid der lagere gemeenschappen. De Directeur meent slechts een betrekkelijke waarde te kunnen hechten aan de verschillende theorieën, die vooral door de oudere schrijvers worden voorgedragen ter beslissing van de zich in de praktijk telkens voordoende vraag of een bepaling eener lagere verordening bestaanbaar is naast een bij algemeene verordening gegeven regeling.

Voor practische doeleinden kan z. i. in het algemeen worden volstaan met de stelregels, dat de raden der openbare gemeenschappen bevoegd zijn de in algemeene verordeningen voorkomende bepalingen te *herhalen* (of m. a. w.: hetzelfde nog eens te bepalen), indien dit althans in het algemeen valt in het kader van hun regelende bevoegdheid met betrekking tot het aan de orde zijnd onderwerp; dat het hun eveneens vrij staat de bepalingen van die verordeningen *aan te vullen*, mits niet het tegendeel blijkt, terwijl zij in geen geval met die algemeene verordeningen strijdige bepalingen mogen bevatten. Dit laatste volgt o. m. uit artikel 15 lid 1 Decentralisatiebesluit, art. 129 lid 1 P. O., art. 125 lid 1 Rg. O.

en art. 144 lid 1 S. G. O. Strijd met een algemeene verordening is er o. m. ook reeds, wanneer de algemeene verordening beoogt een zg. „uitputtende” regeling te geven, of m. a. w. het onderwerp in ganschen omvang te regelen, zoodat geen ruimte voor aanvulling bij locale verordeningen overblijft. De praktijk brengt mede dit niet te spoedig aan te nemen. De bewoordingen der betrekkelijke algemeene verordening en de geschiedenis harer totstandkoming laten gewoonlijk evengoed of beter de opvatting toe, dat zij slechts beoogde te geven een *minimum*-regeling, die voor het geheele land voldoende werd geacht en dat het geenszins de bedoeling is geweest aanvulling bij locale verordening uit te sluiten. *) Voor deze zienswijze bieden art. 12 lid 2 D. B., art. 64 lid 1 P. O., art. 56 lid 1 Rg. O. en art. 75 lid 1 S. G. O. een specialen steun.

Want door de identiteit van „punt” te verbieden en niet identiteit van „onderwerp” heeft men juist willen te kennen geven, dat, ook al is het *onderwerp* bij algemeene verordening geregeld, de locale wetgever toch vrij blijft bepalingen te geven omtrent *onderdeelen van dat onderwerp* („punten”), die door de algemeene verordening ongeregeld zijn gelaten. De voor deze bepalingen gekozen redactie beoogt de locale raden in hun aanvullingsbevoegdheid zooveel mogelijk vrij te laten en het daardoor mogelijk te maken, dat daar plaatselijke aanvullende regelen komen, waar de toestanden dit noodig maken. Er is voldoende toezicht om er voor te waken, dat het plaatselijke gezag hier niet te ver gaat.

Wat „herhaling” van een bepaling eener algemeene verordening betreft, dat men daartegen in beginsel geen bezwaar behoeft te maken, sluit niet in, dat men nu ook *iedere* herhaling moet laten passeeren. Een bepaling, die niet anders is dan een herhaling en die niet tevens een aanvulling bevat van de hoogere bepaling, zal somtijds volmaakt overbodig zijn en daarom beter geschrapt kunnen worden. Deze overbodigheid nemen men echter niet te spoedig aan. Het kan terwille van het publiek en van degenen, die met de toepassing belast zijn, vooral wanneer dit weinig ontwikkelde lieden zijn, van belang zijn de bepaling in de er mede verband houdende verordening te herhalen, teneinde te voorkomen, dat zij over het hoofd wordt gezien.

De lagere verordeningen mogen derhalve bepalingen bevatten, die bij algemeene verordening gegeven voorschriften *herhalen*. Zij mogen ook handelingen die reeds strafbaar zijn ingevolge een artikel van het Wetboek van Strafrecht, nogmaals strafbaar stellen. Maar het is duidelijk,

dat zij op die handelingen geen andere, of althans geen *zwaardere* straf mogen stellen. Wanneer b.v. een bepaalde handeling ingevolge een artikel van het Wetboek van Strafrecht strafbaar is uitsluitend met geldboete, dan mag de lagere verordening er geen hechtenis op stellen, daar zij zodoende met de hoogere bepaling in strijd zou komen.

Aan de hand van vorenstaande beschouwingen werd nagegaan, of de volgende bepalingen toelaatbaar zijn.:

1. „Het is verboden vleesch te verkoopen, te koop aan te bieden of ten verkoop in voorraad te hebben, dat schadelijk voor de gezondheid is, dan wel tengevolge van ondeugdelijken toestand — waaronder ook vervuiling wordt verstaan — onder geenerlei voorwaarden als voedsel voor den mensch bruikbaar kan worden geacht”. Op overtreding van dit verbod werd in de betrekkelijke verordening een straf gesteld van hechtenis van ten hoogste een maand of geldboete van ten hoogste honderd gulden.

2. „Het is verboden melk te verkoopen, welke een blauw, roode of gele verkleuring heeft aangenomen, bitter of slijmerig is.”

3. „Het is verboden melk te verkoopen, welke in ondeugdelijke toestand verkeert of ondeugdelijk van samenstelling is.”

4. „De verkoop van melk is verboden uit een melkerij, waarin een besmettelijke ziekte voorkomt.”

5. „Het is verboden te verkoopen, ten verkoop in voorraad te hebben, uit te stallen, af te geven of rond te venten vleesch, dat hoewel gestempeld, bedorven of nadeelig voor de gezondheid is.”

6. „Het is verboden melk te verkoopen van runderen, die eenig teken van ziekte vertoonen, ook al zijn ze voorzien van een goedkeuringsmerk, zoolang daartoe door den directeur van den veterinaire dienst geen schriftelijke toestemming is gegeven.”

7. „Het is den melkverkooper verboden melk te verkoopen, welke ter hoeveelheid van 0.5 liter of minder bij filtratie door watten, zichtbaar vuil achterlaat.”

8. „Het is verboden eetwaren of dranken uit te stallen, te koop aan te bieden, dan wel ten verkoop in voorraad te hebben of te verkoopen, welke bij openbare kennisgeving van den voorzitter van den gemeenteraad schadelijk voor de gezondheid zijn verklaard.”

9. „Het is verboden vleesch afkomstig van dieren die ziek zijnde worden afgemaakt of die hun natuurlijke dood gestorven zijn, ten verkoop aan te bieden.”

10. „Het is verboden vleesch ten verkoop uit te stallen, dat niet door den mantri voor consumptie geschikt is bevonden.”

*) Vgl. ook Mr. Labberton in Themis, 1909, blz. 57 en 59.

Voorop wordt gesteld dat de aanvaarding van een ruim standpunt ten aanzien van de toelaatbaarheid van vorenvermelde locale voorschriften ook op praktische gronden aanbeveling verdient. Bestaan in Nederland op veterinaire-hygienisch gebied uitvoerige bij de *wet* gegeven voorschriften, welke gedeeltelijk als aanvulling op de betrekkelijke bepalingen van het Nederlandsche Wetboek van Strafrecht zijn te beschouwen (zooals b. v. de Vleeschkeuringswet in Ned. Staatsblad 1919 No. 524), Ned.-Indië kan nog niet op centrale regelingen op veterinaire-hygienisch gebied wijzen. Dat de ordonnantie-wetgever met de schaarsche algemeene bepalingen als de artikelen 204, 205 en 501 Indisch Wetboek van Strafrecht bedoeld zou hebben deze veelomvattende materie uitputtend te regelen, is onaannemelijk.

Ten aanzien van de bovengemelde bepalingen werd het volgende standpunt ingenomen.

Ad. 1. Deze bepaling beoogt den verkoop tegen te gaan van vleesch, dat voor de gezondheid schadelijk is, b. v. doordat het, hoewel goedgekeurd, nadien op onzindelijke c. q. voor de gezondheid schadelijke wijze is behandeld, zoodat de bepaling een door de practijk geboden aanvulling is van art. 501, lid 1, sub 1 van het Wetboek van Strafrecht, dat betrekking heeft op eetwaren (waaronder vleesch), die „vervalscht” (ondeugdelijk van samenstelling) of „bedorven” (ondeugdelijk van toestand) zijn, terwijl door ondoelmatige behandeling schadelijk geworden vleesch noch vervalscht, noch bedorven behoeft te zijn.

De bepaling is echter ten deele een herhaling van art. 501 lid 1 sub 1 van het Wetboek van Strafrecht. Immers een handeling als b. v. het verkoopen van bedorven en uit dien hoofde voor de gezondheid schadelijk vleesch zal onder beide bepalingen vallen. De straf op de overtreding van het locale voorschrift mag daarom niet zwaarder zijn dan de straf van art. 501 W. v. S. Tegen een zwaardere strafmaat bestaat wettelijk bezwaar, tenzij het locale voorschrift der verordening zoodanig wordt geredigeerd, dat duidelijk blijkt, dat zij uitsluitend als aanvulling van de hogere bepaling bedoeld is. Zulks kan geschieden door den aanhef te redigeeren: „Onverminderd het bepaalde in art. 501 van het Wetboek van Strafrecht is het verboden”

Ad. 2, 3, 4 en 7.

Tegen deze bepalingen bestaat wettelijke geen bezwaar. Ze kunnen gezien worden als aanvullingen dan wel als herhalingen met geprecieeerde redactie van het in art. 501, lid 1, sub 1 W. v. S. vervatte verbod tot verkoop van melk- „die voor de gezondheid schadelijk kan zijn”. Deze preciesere redactie kan aan de praktische

bruikbaarheid dezer locale voorschriften zoomede aan de rechtszekerheid slechts ten goede komen.

Ad. 6

Oorspronkelijk stelde art. 501, lid 1, sub 1 W. v. S. mede strafbaar het verkoopen enz. van melk, *die afkomstig is van zieke beesten*. Bij Stbl. 1922 No. 692 werden de onderstreepte woorden geschrapt en wel omdat de melk, afkomstig van een ziek dier, niet altijd schadelijk voor de gezondheid *behoeft* te zijn en men de mogelijkheid wilde openen, dat melk van vee, dat b. v. lijdende is aan mond- en klauwzeer, mag worden verkocht.

De sub. 6 vermelde locale verbodsbepaling is daarom niet in strijd met art. 501, lid 1, sub 1 W. v. S. gelijk dit thans luidt, vermits die bepaling den verkoop van melk van zieke runderen niet absoluut verbiedt, maar alleen de *mogelijkheid* opent, dat de toestemming tot den verkoop van zoodanige melk wordt geweigerd.

Ad. 5

Deze bepaling houdt een geoorloofde aanvulling in van art. 501, lid 1, sub 1 W. v. S. van dezelfde strekking als die, genoemd sub 1.

Ad. 8

Ook deze bepaling is niet strijdig met art. 501, lid 1, sub 1 W. v. S. Zij gaat in zoover minder ver dan het Wetboek van Strafrecht, dat zij het verkoopen enz. van voor de gezondheid schadelijke eetwaren en dranken slechts strafbaar stelt, indien ze door den burgemeester bij openbare bekendmaking voor de gezondheid schadelijk zijn verklaard. Het zou ook hier aanbeveling verdienen den aanhef te doen luiden: „Onverminderd het bepaalde in art. 501, lid 1, sub 1 W. v. S. is het verboden” teneinde te doen uitkomen, dat, ook al heeft een bekendmaking als evenbedoeld niet plaats gehad, het verkoopen enz. van voor de gezondheid schadelijke levensmiddelen strafbaar is ingevolge het Wetboek van Strafrecht.

Ad. 9

Deze bepaling bevat in hoofdzaak hetzelfde als art. 501, lid 2 sub 2. W. v. S. De term „afgemaakt” is technisch te verkiezen boven „geslacht”, waarvan het Strafwetboek spreekt. Een belangrijker afwijking is, dat de bepaling van het Strafwetboek het ten verkoop aanbieden enz. van vleesch van vee, dat wegens ziekte geslacht of op natuurlijke wijze gestorven is, alleen strafbaar stelt, *indien gehandeld wordt zonder verlof van den assistent-resident* (of den door dezen aangevozen ambtenaar). Door deze voorwaarde niet over te nemen is het locale voorschrift *strijdig*

met de hoogere bepaling. Immers, deze laatste wil, dat degene, die met verlof van den assistent-resident handelt, straffeloos blijft en ingevolge de verordening zou hij strafbaar zijn. Men kan het zelfde ook aldus zeggen: de lagere verordening mag den assistent-resident niet een hem bij algemeene verordening toegekende bevoegdheid tot verlof verleening ontnemen. De bepaling der verordening dient derhave in dier voege te worden gewijzigd, dat zij een voorbehoud maakt voor het geval, dat ingevolge art 501, lid 1, sub 2 W. v. S. door den assistent-resident verlof is verleend.

Voorts stelt de locale bepaling alleen strafbaar het „ten verkoop” aanbieden terwijl de bepaling van het W. v. S. tevens spreekt van verkoopen, afleveren, uitdeelen en ten verkoop of uitdeeling in voorraad hebben. De locale bepaling wekt daarom den schijn, dat laatstbedoelde handelingen niet strafbaar zouden zijn. Om een met Strafwetboek strijdige toepassing te voorkomen verdient het daarom aanbeveling de bepaling aan te vullen.

Waar de in overeenstemming met het vorenstaande gewijzigde en aangevulde locale bepaling in het geheel niets nieuws bevat en louter een herhaling is, kan zij beter achterwege blijven.

Ad. 10.

Deze bepaling bevat een geoorloofd keuringsvoorschrift. De bepaling beoogt hetzelfde doel als art. 501 W. v. S.

Dr. H. J. LEVELT.

MALEISCH GEDEELTE.

Pengawasan jang lebih tadjam.

Sebagaimana telah dima'loemkan dibeberapa soerat kabar, maba oleh Pemerintah telah di adjoekan kepada Dewan Rajat tiga rentjana ordonnantie, jang memoeat ketentoean² baroe boeat oeroesan perobahan pemerintahan (bestuurs-hervorming), demikianlah atas oesoelnja overdrachtscommissie, jang sebagaimana diketahoei dengan pimpinannja gouverneur Schnitzler misih mengerdjakan pakerdjaan jang soenggoeh² loeas itoe.

Rentjana jang kesatoe memoeat beberapa penambahan² boeat Provincie-, Regentschap dan Stadsgemeente-ordonnantie, jang bermaksoed mengoewadjibkan baik pada Provincie, biarpoe pada Regentschap, maoepoe pada Stadsgemeente oentoek memberi segala keterangan² jang dipintanja kepada badan² pemerintahan Centraal. sedangkan pengawasan lebih tinggi dari Pemerintah Agoeng atas perboeatan² dari badan² autonoom tadi diperloeaskan dengan koeasaan oentoek mengadakan pepriksaan² jang terhanggap perloe dalam roemah tangganja badan² ini, meskipun

barangkali pemerintahan dari wengkon² ini ta' mengidzinkan.

Hal jang sedemikian ini telah dialamkan ketika setahoen jang laloe directeur B. O. W. jang dahoeloe, atas perintah dari Pemerintah Agoeng, hendaklah memriksa dienst waterstaat provincie; akan tetapi pepriksaan ini misti dilakoe-kan dengan setjara lain, oleh karena Madjelis Gedeputeerden dari Djawa-Barat memprotest atas perintah tadi, jang terliatnja sebagai soeatoe peroesakan pada lokale autonomie.

Rentjana-ordonnantie jang kedoea mengatoer tentangan pengawasan Pemerintah atas mengerdjakan pakerdjaan-pakerdjaan oemoem oleh badan-badan oemoem (autonoom), jang mendapat soembangan dari Pemerintah. Ini hal adalah berhoebongan dengan mengerdjakan tiga pakerdjaan-irrigatie besar dari Bantam, Krawang dan Solovalei, jang sesoenggoehnja telah diserahkan kepada dienst-dienst Waterstaat provincie, meskipun perihal itoe beloem diadakan peratoeran jang sah.

Rentjana-ordonnantie jang ketiga mengatoer tentangan pengawasan Pemerintah atas mengerdjakan pakerdjaan-pakerdjaan Negri oleh badan-badan oemoem (autonoom). Jang dimaksoedkan dengan peratoeran ini ialah agar soepaja Pemerintah adalah hak toeroet mengatoer dalam hal dienst roemah-roemah Negri (Landsgebouwendienst), jang sekarang djoega telah diserahkan kepada provincie-provincie.

Demikianlah kekendak Pemerintah. Boekanlah ini kali sadja Pemerintah telah beroesaha mengoerangkan hak-hak dari badan-badan autonoom.

Kami misih ingat, ketika bebrapa badan-badan autonoom ta'soea mengikoeti Pemerintah dalam hal salaris politieknja ialah mengoerangi gadjih-gadjih pegawai, maka Pemerintah soedah ngantjam pada raad-raad lokaal hendak mengadakan soeatoe nood-ordonnantie, dimana Pemerintah adalah hak memaksa pada raad-raad itoe oentoek melakoean apa jang telah dilakoe-kan oleh Pemerintah. Tetapi oentoenglah antjaman itoe hanjalah antjaman sadja, sebab sampai kini Pemerintah beloem merasa perloe mengadakan ordonnantie terseboet tadi. Pada waktoe itoe Pemerintah mempoenjai lain gegaman jang lebih tadjam oentoek memaksa badan-badan autonoom soepaja soeka mengikoeti politieknja ialah sendjata pemberian subsidie atapoen soembangan pada badan-badan itoe. Oleh karena pada waktoe itoe perihal wang badan-badan autonoom adalah djoega dalam kesoekaran, maka dengan moedahlah Pemerintah dapat memaksa badan-badan itoe soepaja djoega soeka menoeroenkan gadjih-gadjih pegawainja dengan presenan jang sama atau amper sama tingginja.

Tentangan hal ini kami ta'perloe rasa diperpandjangan lagi. Dari tjonto tadi soedah tjoekoeperang, bahwa pada masa ini autonomie dari badan² oemoem dapat banjak ganggoean dari fihak jang

terlebih koeasa. Maka ta'mengherankanlah bahwa didalam kalangan decentralisatie timboel kemesalan hati dan kemasgoelan, jang tentoe akan dikemoekakan dalam decentralisatiecongres di Soerabaja jang akan datang.

Terlebih dahoeloe Toeon G. de Raad, sebagai pengandjoer dalam kalangan decentralisatie telah memadjoekan protestnja jang soenggoeh tadjam didalam madjallah ini (Liatlah karangannja dalam madjallah No. 7 tertanggal 1 April j.t.l. jang djoega berhoeboeng dengan pentingnja dapatlah disalin dalam madjallah ini).

Diantara lain² biliau berpendapatan, bahwa pada waktoe ini semoea raad raad seanteronja berdiri diblangnja Pemerintah. Ada djoega dari fihak badan² autonoom tadi masa kalanja terdengar soeara jang tidak menoedioei pada Pamarintah, tetapi penjangkalannja toh selaloe dengan menoendjoekkan kesetiaän pada Pemerintah dan perbantahan jang dikemoekakan tadi bermaksoed hanja memperloeaskan dan mendalamkan kedoe-doekannja Pemerintah.

„Bahaja jang akan datang itoe — demikianlah pendapatn toean de Raad lebih djaoeh — djanganlah kita hanggap ketijil. Soedah adat biasanja pada zaman serba kekoerangan ini sering² dari fihak bureaucratie tadi lantas diadakan peratoeran ini dnn itoe, seolah-olah maoe meradjalela. Semangkin kas negri koerang wangnja, semangkin bertimboen-timboen banjknja soerat² jang keleuar dari departement² jang mendaksatkan orang banjak”.

„Dikatakanlah, bahwa Pemerintah akan diberi hak soeroeh priksa (recht van enquête) jang sebetoeinja Pemerintah soedah poenja itoe hak dan lagi akan di beri hak oentoek minta keterangan-keterangan tentang hal apa sadja, hak mana mesti sadja Pemerintah soedah ada.”

Dalam garis² jang besar kami adalah setoedjoe dengan pendapatn terseboet diatas ini, tetapi atas pendapatn bahwa Pemerintah sebetoeinja soedah poenja hak oentoek mengadakan pepriksaän kami ta'dapat menjetoedjoei.

Bilamana kami meliat baik Provincie-ordonnantie, biarpoeen Regentschaps- dan Stadsgemeenteordonnantie, maka ta'dapatlah kami batja soeatoe pasal jang memberi kekoeasaän pada Pemerintah oentoek mengadakan pepriksaän tadi.

Didalam ordonnantie² tadi adalah teratoer hak Pemerintah oentoek mengadakan pengawasan dengan seloeas-loeasnja, akan tetapi dari pasal² jang mengatoer hal itoe, ta'dapatlah kami ambil pengartian, bahwa Pemerintah ada hak oentoek mengadakan pepriksaän.

Maka soedah selajknja dahoeloe Madjelis Gedeputeerden dari Provincie Djawa-Barat telah memprotest atas sikap Pemerintah boeat mengadakan pepriksaän dalam oeroesan dienst waterstaat provincie. Oleh karena itoeulah maka sekarang Pemerintah merasa perloe merobah

tiga² ordonnantie sehingga padanja diberi koeasa oentoek mengadakan pepriksaän.

Didalam hal ini kami adalah pendapatn lain dengan toean de Raad, akan tetapi demikian itoe ta'boleh diartikan bahwa kami djoega menjetoedjoei akan hak pepriksaän itoe. Sekalipoeen tidak. Kami hanggap hak ini adalah hak jang loear biasa jang loeas sekali, jang selain berbaja oentoek kemerdekaän badan² autonoom djoegalah bahaja, baik oentoek kas Negri, baik oentoek wengkon² autonoom.

Bahaja oentoek kemerdekaän wengkon autonoom, oleh karena didalam segala hal wengkon ini hendaklah mengikoeti kehendak Pemerintah, jang bisa dilakoekan dengan djalan Pemerintah aloes satelah diadakan pepriksaän itoe. Bahaja jang lebih besar ialah bahwa pakerdjaän² badan² autonoom haroes dikerdjakan menoeroet atoeran Negri (sebab djika tidak begitoe maka tentoelah begrooting wengkon itoe bisa ditolak oleh Pemerintah) dan soedah barang tentoe haroes dikerdjakan dengan oekoeran jang dipakai oleh Negri. Kamerdekaän oentoek mengerdjakan menoeroet atoeran sendiri dengan oekoeran sendiri akan linjap sama sekali Pendeknja autonomie, ialah hak oentoek mengatoer roemah tangganja sendiri lambat laoen akan linjap dengan kekoeasaän Pemerintah tadi. Sebab didalam segala roepa² hal badan autonoom senantiasia haroes menengok pada Pemerintah bagaimana tjara²nja mengerdjakan soeatoe pakerdjaän. Bilamana begrootingnja terhanggap adalah tinggi, tentoelah Pemerintah akan memakai gegaman baroe tadi. Oentoek memriksa keadaän didalam raad² soedah barang tentoe Pemerintah haroes mengadakan pegawai extra jang senantiasia haroes mengamati tindakkannja raad², mempeladjari dan menjelidiki begrooting²nja dengan lebih teliti dan kemoedian djika terasa perloe oentoek mengadakan pepriksaän jang dikehendakkan tadi.

Apakah ini betoe² berarti soeatoe keahormatan, kami beloem mendapatkan kejakinan sedikitpoen bakkan akan berarti sebaliknya, bilamana gegaman tadi atjap kali dipakainja.

Sekarang baiklah kami memberi sedikit peman-, dangan tentangan hak jang akan diberikan pada Pemerintah oentoek mendapatkan segala keterangan² dari badan² autonoom.

(Akan disamboeng).

SLAMET,

Autonomie dibatasi dengan patoet.

(Salinan).

Didalam soerat kabar „de Locomotief” hari boelan 16 Maart jl. kami membatja pekabaran, bahwa menoeroet pendengaran „Bat Nieuwsblad” sekarang ini soedah dibikin selesaisatoe rantjana oendang-oendang jang menantoekan Pemerintah akan mempoenjai koewasa menetapkan apa ke-

maoennja pada pengoeroesnja semoewa badan-badan jang diberi hak boleh membikin peperentahan, jalah Provinciale Raden, Gemeenteraad² dan Regentschapsraad² dsb. jang diseboet autonome gebieden.

Mendjadi terangnya, maskipoen seperti Gemeenteraad ada kekoewasaän mengadakan peratoeran sendiri hal ini dan itoe, boewat oepama sadja peratoeran hal gadjinja pegawai Gemeente, djikalau ditimbang tiada menotjogi dengan kema-oennja Regeering, maka Regeering lantas ada koewasa soeroeh pada Bestuurnja itoe Gemeente boewat menjaboet atau merobah menöeroet maoennja Regeering, perentah mana haroes ditoeroetnja. Mendjadi djelasnja Regeering berkehendak mengamati-amati dengan betoel atas oeroesan finantie (masoek keloewarnja wang) sasowatoe Gemeenteraad, Regentschapsraad dll. dan djoega akan berpengaroeh toeroet mengatoer nasib ambtenaar-ambtenaarnja. Kalau dikatakan lain: Regeering bakal ada hak soeroeh memeriksa (Recht van enquête) sesowatoe perkara jang djadi tanggoengannja sesowatoe Locale raad dan djoega berhak boewat minta keterangan dari roepa² perkara.

Di dalam s.k. „Bat. Nblid.” diterangkan poela, bahwa boekanlah maksoednja Regeering akan memperingatkaa pada locale raden tentang hal perkara jang ketjil², tetapi diterangkan bahwa Regeering akan menetapkan atoeran atau penoendjoek djalan tentang perkara² jang besar (penting), penoendjoek djalan mana haroes ditoeroetnja oleh locale raden. Selandjoetnja adalah diseboetkan, bahwa sebetoelnja maksoed rantjangan ordonnantie itoe seolah-olah oentoek mengoewatkan kekoewasaännja Bestuur harian dari locale raden. (Djadi boewat Prov. Raad pada College van Gedeputeerden, boewat Gemeenteraad College Burgemeester en Wethouders dan boewat Regentschapsraad: College van Gecommitteerden)

VERZEKER U bij de
INDISCHE LLOYD

LAAGSTE PREMIËN _____
_____COULANTE SCHADEREGELING

PERSONALIA.

Benoemd tot

Burgemeester van Bandoeng, Mr. J. M. Wesselink, thans Burgemeester van Medan;

lid van Gemeenteraad van Pematang Siantar, Ir. G. E. Bekkering.

Verkozen tot

leden van den Stadsgemeenteraad van Blitar, Mas Toedjo Mangkoepranoto en Ir. J. W. Roeloffs;

lid van den Stadsgemeenteraad van Magelang, H. van Altena;

leden van den Provincialen Raad van Oost-Java, J. H. Soesman, Dampit en R. Soediman, Magetan.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Het Bestuur verzond onderstaand schrijven ddo. 28 April aan Zijne Excellentie den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië.

Geven met verschuldigden eerbied te kennen:

G. de Raad, H. J. Drost en F. W. M. Kerchman, respectievelijk Voorzitter, Secretaris en Penningmeester der Vereeniging voor Locale Belangen, goedgekeurd bij Gouvernements-besluit dd. 31 Juli 1922 No. 75 en als zoodanig vormende het Dagelijksch Bestuur dier Vereeniging, gevestigd te Semarang,

dat zij met belangstelling hebben kennis genomen van de mededeeling der Regeering in de Memorie van Antwoord (Begroting van Nederlandsch-Indië voor 1934) Onderwerp I Algemeen Gedeelte Stuk 5, dat de instelling van eene Commissie tot bestudeering van het kiesstelsel spoedig is te verwachten,

dat de door ondertekenaars vertegenwoordigde vereeniging zich reeds tal van jaren bezighoudt met de bestudeering van de decentralisatie in het algemeen en het kiesstelsel in het bijzonder;

dat in het orgaan der vereeniging voornoemd herhaaldelijk artikelen verschenen op het kiesstelsel betrekking hebbende,

dat op de telken jare van de Vereeniging uitgaande Decentralisatie-Congressen het kiesstelsel eenige malen onderwerp van bespreking was;

dat de Vereeniging voornoemd in menig opzicht het saambindend element vormt van de onderscheidene autonome Raden.

Redenen, waarom het Dagelijksch Bestuur voornoemd Uwer Excellentie eerbiedig, namens de Vereeniging voor Locale Belangen, verzoekt, het daarheen te willen leiden, dat in de in te stellen Commissie tot bestudeering van het kiesstelsel ook als lid worde benoemd een vertegenwoordiger der genoemde Vereeniging.

't Welk doende,